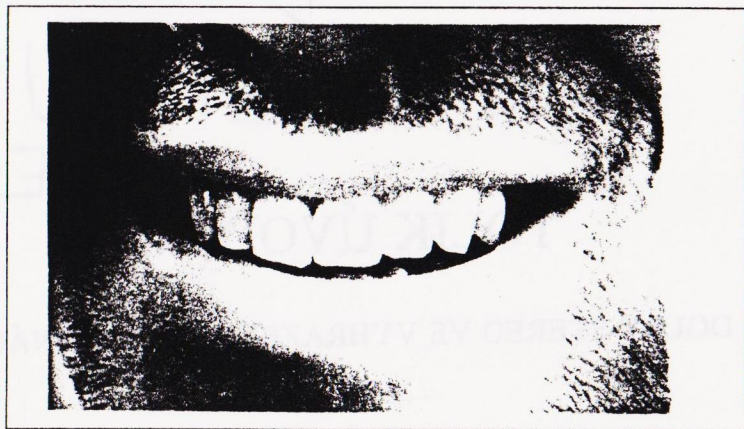

vychází jako festivalová
příloha časopisu
BROUČEK

Pondělí, 18. dubna

*D/f*NOVINY

ČÍSLO PRVNÍ

REDAKCE
V GYMNÁZIUM SCHOLA LUDUS
~~DVADÍ~~
V ŘÍKÁ přese

UŽ JSME TADY! A CHVÍLI BU- DEM TOLIK ÚVODEM

DOLBY-STEREO VE VYHRAZENÝCH ČÍTÁRNÁCH

DINOVINY - deník divadelního festivalu soukromých škol DIFSOUS

Redakce: Tomáš Benda, Petr Michálek, Bob Čurkin, Jakub Brunner, Láďa Sedlák, Klára Špičková a Saša Nedvedický.
Fotografové: Martin Meduna a Jirka Široký.

S případnými (i nevyžádanými) příspěvky se můžete obrátet na výše uvedené.

Adresa: Gymnázium Schola Ludus, Karla IV. 885, Ústí nad Labem 400 03, tel.:(047) 316 34, fax.:(047) nejní.

Upozorňujeme, že některé informace můžou pro nezasvěcené působit desinformačně.

Tři, dva, jedna - START!

Saša Nedvědický

Tak a je to tu zas. Ano tušíte správně další (druhý) ročník divadelního festivalu soukromých škol. Už zase budu v redakci s kamarády jako minulý rok. Budu ještě umět psát? Jak se tak dívám tak snad ano. Příprava takové akce vyžaduje spoustu času, je to jako start rakety. K raketě několik měsíců předem přijdou údržbáři, začnou kontrolovat všechny systémy a připravovat raketu na prudký start. Všechny tyto přípravy šly celou dobu kolem mě, téměř až do čtvrtka 14.3. Tento den po vyučování jsem totiž začal s kamarádem Martinem připravovat fotokomuru. Muse-li jsme sehnat koberec, ten v pátek vyluxovat a v sobotu komoru zatemnit. To je taky kapitola sama pro sebe. V sobotu jsem se dostal do školy, našel kladivo a hřebíky a pustil se do práce. Hned z počátku se objevili první problémy, s kladivem jsem neuměl zacházet, a tak se mi teď hrozně špatně píše na počítači, no ale jak sami vidíte není to zas tak hrozné, dá se to vydržet.

Tak, a ve fotokomůře je tma jako v pytli. Ted' už stačí jen najít cestu ven nebo cestu k vypínači. Vykročil jsem tedy směrem, kde jsem tušil dveře.

JAUUU, dopřic, ve tmě jsem ztratil orientaci a narazil hlavou do zdi. Takže jsem se z fotokomory vypočítal se zlamanými prsty a krvavou boulí na čele. V palubním deníku rakety jsem mohl škrtnout položku "FOTOKOMORA" a vrhnout se do přípravy redakce. Asi ve dvě hodiny přijel jeden ze šéfredaktorů - a to Tomáš. Přivezl si s sebou svůj nový počítač AMIGU 1200, na kterém se bude graficky zpracovávat festivalový zpravodaj. Ted' se tady zakecávám (vlastně zapisuju), zatímco stoly se musí z redakce vynést a přinést nové, větší, lepší.

Konečně je hotovo a můžu odejít domů - na posledy se pořádně vyspat doma. V neděli jsem musel ráno brzo vstát a jet do školy, dát si tam věci a odjet do CORSA, kde byla svolána porada organizačního štábu, tak zvaný Bryfink. Byly zde uvedeny poslední změny v organizaci, rozděleny poslední úkoly, dokončily se poslední úpravy.

Odpočítávání může být spuštěno. DIF - raketu dělí od startu pouze několik hodin. Průvodčí se rozešli za svými výpravami, které mají doprovodit z nádraží na ubytovny. Já si zařídil ještě pár nezbytně nedůležitých věcí a definitivně se odstěhoval do školy. Do startu zbývá pět hodin, jsem nervózní, všichni jsou nervózní. Ve vzduchu visí jediná nevyřešená otázka: Klapne to? Musí to klapnout, minulý rok to přeci taky klaplo. Ale co když se stane něco, nějaká chyba, ale na to raději nemyslet, vždyť přeci všichni vykonali

práci na sto procent spolehlivě. Opravdu všichni?

Zvoní telefon. Výstřel z děla v černé tmě. Všichni nadskočili na židlích. Co se děje? Bude se muset zastavit odpočítávání? Ne, je to jen nedůležitý telefonát, který říká: "Všichni jsou na svých místech". Odpočítávání pokračuje. Zbývají tři hodiny. Všechny systémy zapojeny, stačí jenom aktivovat a přepnout zapínač do polohy zapnuto. A pak se to spustí, ale co když..., raději na to nebudu myslet.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak. Vypněte někdo ten budík, hrozně mně to zneklidňuje. Zbývají dvě hodiny. Dám si čaj. Za hodinu musím odejít do VANY, ted' už se to nedá zastavit.

Hodina startu se nezdáritelně blíží. Čaj je dopit. Zbývá hodina a pět minut, čas odejít na autobus, který mně a ostatní, co jsou ve škole, dopraví ke startovací rampě. Jsem ve městě. Zbývá čtyřicetpět minut, mám ještě čas, jdu na zmrzlinu. Čas - třicet minut do startu. Jdu do vany. Sahám na kliku, otvírám dveře, zabírám místo k sezení. Zbývá patnáct, ted' už čtrnáct minut. Každý je na svém místě. V sále bylo najednou hrozné dusno. Je slyšet slabé bzučení jako u transformátoru, to jsou nervy, každý je má napnuté, kdyby ted' někdo bouchnul papírový pytlík, tak to všechny pozabíjí, jak jsou napnuti. Poslední minuta je úplné ticho.

Deset.....devět.....osm.....sedm.....šest.....pět.....čtyři.....tři.....dva.....jedna LETII!!

DIF festival je odstartován, naše raketa stoupá vzhůru a pěkně rychle. Ze všech spadlo napětí, ted' raketa letí a záleží jen na nás, na divadelnících jak dlouho bude její světlo pronikat z minulosti, do které se zákonitě musí dostat, k nám na povrch.

Raketa letí, je vysoko. Už je z ní vidět jenom bod. Do palubního deníku bylo zapsáno: "Start proběhl bez závad, kurs minulost nasazen". Reaktorům, pardon, redaktorům nastává všední práce. Ještě chvíli si dopřejí zábavy ve VANĚ a alou do školy, do práce.

Čas t = - 120 minut. Raketa je nyní vzdálena od nás stovekacetin minut letu do minulosti, ale její světlo svítí ještě pořád dost silně na to, aby člověk bez tmavých brýlí mohl oslepnout. Přicházím do školy, sedám k počítači a chystám se psát tento článek. Zvoní telefon. Problém!! Už je to tady, ale ne, pouze kopírka v činoheráku je už taky připravená, může to tedy opravdu začít. Vařím si čaj. Ted' ho mohu skutečně vychutnat v klidu. Před třemi hodinami vystartovala naše raketa, do cíle své cesty, který je někde v minulosti. doletí v sobotu, a zůstane tam bez možnosti návratu. Ted' už zbývá jediné, řídit ji dobře, aby v pořádku přistála.

Tak a článek je dopsán, ted' už stačí jenom jenom vypnout počítač. CVAK...

Způsobů, jak jste se mohli o DIF-SOUŠi dozvědět je tedy několik, ale přesto se někde mohla stát chybička. A proto vyrazil na konci března jeden ze studentů gymnázia Schola ludus do ústeckých ulic, aby zjistil, jaká je informovanost lidí o DIFSOUŠi. A tady to máte jako na dlani, téměř živě.

-Ahoj, můžu se tě na něco zeptat?
Viš, že je letos zase divadelní festival soukromých škol?

No jasně, že vim.

-A těšíš se?

No jasně, že těším. Minulej rok sem tam byla každěj den.

-A co letos? Budeš chodit na představení?

No jasně, že budu. Chci toho stihnout letos co nejvíc. Myslím si, že je dobrý, že se takovýhle festival pořádá zrovna v Ústí.

-Proč?

No protože je to senzace a nechtělo by se mi asi jezdit někam pryč.

-A můžeš mi říct ještě odkud jsi?

No jasně, že můžu. Z obchodky.

-Tak dík a ahoj na festivalu.

-Dobrý den, můžu....

Vodpal!

-Dobrý den, můžu se vás na něco zeptat?

No jasně a odkud jsi?

-Z GSL.

Aha. Tak to nashledanou.

-Ahoj holky, můžu se vás na něco zeptat?

No,určitě.

-Víte o tom, že se v Ústí pořádá letos už druhý ročník divadelního festivalu soukromých škol?

Víme.

-A těšíte se na něj?

No těšíme,ale nevíme, jestli se na

nějaký představení vůbec dostaneme.

-Jako?

Škola.

-Ahá. Kam chodíte, jestli se můžu zeptat?

DIFSOUŠ -

Na chemárnu. Teda pardon, vlastně na střední průmyslovou školu chemickou.

-Takže prostě na chemárnu. A to máte tolik učení?

Ne, spíš přísný kantory.

-Aha, ale abysme neodbíhali od festivalu. Byly jste na něčem minulý rok?

Moc ne. Spíš až na těch večerních akcích. Vaněk, Koubková, Husa na provázku. Z těch soutěžních věcí jsme viděli třeba ty z Dánska a taky vás.

POLICIE

-Jak se vám to líbilo?

Ty dáni? Takový o ničem a o všem. Ale vy ste byli senzační. Fakt.

-Neříkáš to ale jen tak, abys neurazila, vid'?

Ne fakt se mi to líbilo.

-A něco na závěr?

Držíme vám palce. Čau.

-Dobrý den, mů.....

Pospíchám chlapi, promiňte. (Byl jsem tam sám. No nic.)

-Ahoj holky, můžu se vás na něco zeptat?

Seš trapnej.

-Dobrý den můžu se vás na něco zeptat?

No ano, jistě ptejte se.

-Víte, že se u nás v Ústí pořádá už druhý ročník divadelního festivalu?

No něco jsem o tom slyšela.

-A budete se zúčastňovat nějakých představení?

Jo, to už pro mě není, ale mám sedmnáctiletou dceru a ta se na to docela těší.

-Děkuju.

-Můžete na moment?

No ano, jistě, ptejte se. Jestli je to něco k Ústí, tak bych k tomu měla něco vědět. Já totiž pracuju na magistrátu, víte?

-Víte něco o divadelním festivalu soukromých škol, který pořádá GSL už druhý rok?

Co to je?

-Aha tak vám děkuji a nashledanou.

původně končit, ale nějakým zvláštním způsobem se na jedné z našich redakčních disket objevil rozhovor kohosi s kýmsi. No a protože tu zbylo ještě trošku volného místa, tak vám ho předkládáme:

-Jak se těšíš na festival?

Strašně moc.

-Co budeš během festivalu dělat?

Budu celej tejdenn tady a budu se snažit dostat se na co nejvíc představení a budu psát festivalovej deník.

-Chystáš nějaký představení?

To asi vytane až při festáku.

-Připravuješ se na festival nějakým způsobem už teď?

No tak psychicky a trénuju běh, abych stíhal ty břeběhy z Corsa do Národního domu.

-V Národním se ale nehraje.

To je škoda, tak do činoheráku.

-Tam se taky nehraje.

???

-Tak můžeš cvičit žabáky. A co

PRÝ BUDE STRÍLET

-Chodíte do divadla?

Divadlo není nic pro nás, my už jsme na něj moc starý. My se bojíme chodit zpátky večer domů. My navštěvujeme už jen výstavy.

Skoro. Dřív jo, ale teď už ne.

Abych se přiznala, tak do divadla už také moc nechodím, což je škoda.

-Proč?

Nemám čas ani možnost. Nebo možnost by byla, ale spíš nemám ten čas. Raději jdu za sportem.

Tak to byly rozhovory s různými civilisty. - Tímto konstatováním měl článek

festivalový deník, máte už nějakou konkrétnější představu?

No tak naše středisko bude na Mírovém náměstí, kde máme objednaných sto policistů, který to tam budou ve dne v noci hlídat, vrtulník, atp.

-To bude rušit, ne?

Koho?

-No vás lidi.

My lidi?

-Ne, lidi vás.

Jo lidi nás. Nebude.

-Ale hluku policajti nezabrání.

No ale oni je postřílejí.

- ???!?!?!?

Kdo jsme

- Saša Nedvědecký -

Jsem kluk, je mi 16, chodím do školy, mám rád počítače a chlapečky. V redakci jsem pracoval jako redaktor i minulý rok. Jezdím často autobusem, proto mám rád divadlo. Mimo divadla mám rád dobré jídlo, pít i zpěv. Hrozně rád poslouchám THE BEATLES. Zajímám se i o letectví. Nerad uklízím a nerad se myji, proto hrozně smrdím a nikdo se se mnou nebaví. Jo a málem bych zapomněl jmenuji se Saša Nedvědecký a kamarádi mi říkají... no, to radši nebudu prozrazovat.

- Láďa Sedlák -

Pharao, Faraon. Bratr Shakespearův, následník Poeův. Člen divadelního souboru Rodinná HLÍNA. Ex-redaktor časopisu Vemenoviny, redaktor časopisu Brouček, taktéž festivalového deníku.

- Petr Michálek -

Jsem z Křupky. Mám psa. Žiju. Rád spím. Mluvím. Směju se. Říkají mi Pedro Miguelito. Miluju. Rád lenoším. Původem jsem z Moravy. Tož, děcka, deme na to, ne?

- Klára Špičková -

Jmenuji se Klára a v redakci jsem se ocitla čirou náhodou. Jednou z mých mála předností je, že umím morseovku, mám ráda ovesné vločky a pyšním se upřími zuby. Jinak už moc netrpělivě slintám po dalším festivalu, z čehož lze logicky usoudit, že miluju, zbožňuju a ctím divadlo.

- Bob Čurkin -

Chtěli po mně, abych se také představil. Tak tedy tak činím (no on to vlastně byl můj nápad, abysme se představili na stránkách prvního čísla festivalového deníku). Tak tedy mé "jméno" je Bob Čurkin. Vyskytl jsem se na světě dne 3.4. 1977 a od té doby jsem tady. Miluji horolezectví, přírodu, dobré jídlo a pít, lidskou moudrost a Pavlu Kukačkovou. Strašně rád se v něčem vrtám, ale nikdy to už nedokážu dát zase dohromady. Psaním vyjadřuji to, co cítím nenávidím války a lidskou blbost. Jo a jsem blázen, to jsem vám

zapomněl říct (vlastně napsat) Mějte se rádi a taky moc fajn. No, ale když se budete mít rádi, tak to fajn už přijde samo. Zlomte vaz a ještě jednou AHÓJ.

- Jakub Brunner -

Spolupracovník již letitější nicméně fanda. Zářezů na pažbě tudíž povícero, a to jak ze světa divadla, tak i z vod journalistických.

První kulisu postavil vlastníma (jinak dost levýma) rukama již v r. 84, za "kašpárka" úředně uznán o dva roky později. Z defektologie utekl na dramaturgii. Odtud odejít do běžného života, resp. do angažmá v Činoherním studiu.

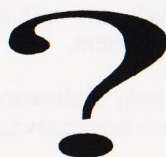
Krom toho se dva roky vozil v křesle správce kulturní rubriky Severočeského deníku a pokoušel se o nemilosrdné recenze a kritiky divadelních představení. V této své zločinnosti je s chutí ochoten pokračovat i v rámci konaného festivalu.

Leč nezoufejte. Můžete mu to (páni kritikové i ostatní účastníci a souborů) zpátečně pandat shlednutím a kritikou představení v Čin.studiu, kde si také, i když pod pseudonymem, dovoluje vystrkovat svůj podezřele zahnutý nos....

V bulletinu - pokud se pod materiál nepodepíše - naleznete jeho vnitropisy také pod značkou -jub- nebo -acb-.

- Tomáš Benda -

Já jsem matfyzák, původem ovšem vystudovaný Schola Ludusák, tedy možná i první soukromý maturant po mnoha letech v tomto státě. Jsem matfyzák a rovnice počítám i když řídím auto. Občas nabourám, a proto jsem u policie již znám jako "Silené číslo píííí". Jsem matfyzák a počítám. Pořád někde něco. Někdy se kvůli tomu zapomenu i voblíknout a chodím po městě nahatej. Lidi se mi smějou ale mně to nevadí. Počítám. Jsem MFF pozitivní. Počet $x = (25a + 65b) * 3,1415926$

O co půjde ?

Leccos už možná, vy účastníci festivalu, tušíte ze svých rodných ústavů nebo z letmé zmínky učiněné v předfestivalovém bulletinu, nicméně skutečný obrys vzniklého útvaru si prozatím nedovede dobře představit vůbec nikdo. Snad jenom Ten, kterému se přisuzuje taková spousta záviděnných přívlastků. A to ještě kdoví jestli...

Pan Elohim, alias Bůh, je jak známo Dokonalost sama a navíc Vševedoucí. Přesto mi občas rouhavě napadne, jestli skutečně věděl co činí.

Odhlédneme-li od samotného faktu, že nasadit do Ráje stvoření Homo sapiens byl - mírně řečeno - úlet (alespoň jak se to tak začíná jevit dnes, na samém začátku konce a přinejmenším uprostřed pořádného ekologického prů...švihů, i když to se dá pořádkem ještě hodit na hada a na oba chroupače zakázaných jablek), mám pocit, že tam Pod věží babylonskou, dělal přesčasy dost zbytečné. Pravda, ono ho to moc energie nestálo, vždyť Pán Bůh poručí a ono se uděje. Nicméně jeho perutný rozkaz zaznamenaný v knize Genesis 11.7 "Nuže sestupme a změtmě tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl" mi připadá fakt krapet zbytečný...

Tedy vůbec (probůh) nenarážím na to, že je od těch dob člověku dáno potýkati se nejen s gramatikou jazyka mateřského ale navíc (a občas i povinně) s gramatikami jazyků jiných, prý světových

BABYLON

(informační rubrika o jednom komunikačním pokusu)

(cha-cha). Ono to totiž mezi námi dvouožeči dospělo tak daleko, že nám činí potíže komunikovat mezi sebou dokonce i tím jazykem rodným. Což pan Elohim mohl ba dokonce měl předpokládat, když je slušebně Vševedoucí.

Akce **Babylon** by se tedy měla soustředit jednak na zmapování problematiky, v čem to vězí, že lidi z jednoho paneláku na sebe dokážou celých jedenáct pater ve výtahu nezdvořile ba až nevrážlivě mlčet, proč je maminka schopna volat na svou ratolest poněkud neosvícensky "Ty, neseš mi !" a proč si tak málo pokládáme životně důležité otázky **PROC ?** a jelikož se samozřejmě účastníme festivalu divadelního, ráda by se též soustředila na to **JAK ?** tj. jak se dá komunikovat prostředky divadelními, a to i nonverbálními či dokonce jazykem zcela odporujícím zaužívaným kodům a úzům. Může to být naprosté fiasko, může to být ale také tvůrčí dílna a určitě dobrodružství.

Ve chvíli redakční uzávěrky, tj. Dne 17. 4. 1994 přesně v 15:58:27 bylo zatím jisto pouze tolik, že finále by mělo proběhnout před zraky veřejnosti v sobotu a že jednotlivé dílny Babylona proběhnou, jak velí itinerář festivalu ve čtvrtek a v pátek dopoledne. Bližší informace - zejména ohledně náplně a rozdělení dílen (režijní, výtvarná, herecká apod.) bude k dispozici na štábu festivalu, v CORSU i na Gymplu SL dnes 18. dubna kolem 20.00 a dočtete se je zároveň také v dalším čísle zpravodaje.

-jub-

REVIZE jízdenek, prosím !

"Tak kontrola jízdenek."

"Prosím." "No, ale tohleto je neplatný, to je jenom takovej kus papíru, ale tady musíte mít buď lístek, nebo průkazku." "No, ale my nic jiného nemáme. On je tady festival, divadelní." "No, to mě nezajímá. Nešahajte na mě, prosím vás. Tak ty průkazky." "Nedám." "No, tak si vystoupíte na Míráku, jo?" Tak takhle nějak tedy probíhal náš rozhovor s "panem" revizorem v autobuse číslo 2, kterým jsme se vraceli z brežeňského Corsa, kde pro-

bíhala porada DIFáků. Vystoupili jsme s "panem" revizorem na určeném místě, tam se s ním chvíli hádali, on si pak napsal naše čísla, vrátil nám průkazky a poslal nás k čertu. Byl to...no mírně řečeno blb, protože jsme mu půl hodiny vysvětlovali, že na DP o tom určité vědí. On prosazoval stále svou. Tak takhle tedy ne vážení páni revizoři, nejprve byste se měli informovat o této akci u svého zaměstnavatele. DP ZDAR.

Bylo by dobré začít naším ústavečkem, tedy Gymnáziem Schola Ludus. Je to mladá škola, dalo by se říct taková holčička. No nedivte se, vždyť funguje teprve dva a něco roku. Sídíl v budově bývalé základní školy, která je velice stará a oprýskaná. Tato stojí na Střekově, blízko hradu Střekova. Kousek pod ní teče řeka Labe a trošičku větší kousek nad ní je překrásné,

dělají studenti, a to studenti takzvaní záškoloví, neučící se, rádi pijící (ne mléko) a občas bohužel i drogy požívající. Ale protože těch posledních dvou skupin zase tady tolik není, tak to celkem jde. Je zde také hodně takových, z jejichž úst se linou různé "pochvaly" na kantory, přímo za jejich zády (záda těch kantorů mám teď na mysli já - CHICHT). Ale ti jsou většinou neškodní (teď

Gymnázium SCHOLA LUDUS

nádherné, veliké, voňavé a velice turisticky vyhledávané - no zkrátka krematorium. FÚÚÚJ. A

Bob Čurkin

mám zase na mysli ty studenty). Protože trávím většinu svého (i cizího) času ve škole, tak chápu tu

všude kolem naší školandy stejně krásné panelové domy, které mají takovou zdravě šedivou barvu, ze které se mi po ránu dělá na zvr...velice dobře. Ale nechme vychvalování okolí naší školy, protože potom bych se musel zmínit také o lese, který je kousek od školy a který vzhled tamní krajiny nepopsatelně kazí. Je to takový velice ošklivácky zelený kýč. Ale teď již pojďme dál. Je mnoho věcí, které naše škola nemá a měla by je mít. Jsou to hlavně - no, zkuste hádat.....jedna.....dva.....tři.....čtyři.....pět, váš čas vypršel, ano, jsou to peníze. Ostatně, jak to víte? No nic. Ale musím na druhou stranu uznat, že třeba teď jsme dostali peníze na novou fasádu, takže holčička dostane nové, asi bílé šatečky. Jinak, teď se ve škole dělá nová "eletrika", sprchárna a takové další zajímavé věci (bohužel si nemůžu na nic dalšího vzpomenout - CHICHT). Myslím si, že jsme škola, která pořádá nejvíce školních akcí v tomhle městě. Ať už je to festival (DIF SOUŠ), nebo různé výlety (Alpy - pěší turistika, lyžování na ledovci, víkendy ve škole, Bílý potok, Úpice, Německo, Praha, vodák, lyžák, akce CIHLA, vydávání školního časopisu Brouček, gymnázium v přírodě a zajisté mnoho jiných, ale ta moje paměť) Máme skvělého pana ředitele, ale nejen jeho, také plno jiných pedagogů. Protože naše škola nemá zrovna ideální podmínky ke sportování, chodíme plavat, tělocvičnovat a maskulturovat někam jinam, ale to nevdá. Hlavně, že je sranda. Nejvíce problémů

školu jako svůj druhý (teď spíše první) domov. Jsem tu tři noci v týdnu a dní asi šest (také v týdnu, a představte si že v tom samém týdnu (kterých je v roce přes padesát) jako ty noce - CHICHT). Mám ji moc rád a moc se neteším, až z ní vypadnu někam do Prahy, nebo kam. Když budete mít čas a chuť, přijedte se k nám, na naší školandu podívat. Dostanete se k ní autobusem - buď číslo 11, nebo 17 (to je taky číslo - CHICHT).

Tak a teď už se dostáváme k tomu "činoheráku", čili k Činohernímu Studiu. Tato instituce sídlí pod naší školou, téměř u Labe. V této budově je ČS nedlouho (zase nevím odkdy - CHICHT) a na jeho půdě se hraje, jak již název napovídá, činohra - to je překvápko, co? Hrají zde různí herci a mnoho úspěšných herců odjinud začínalo právě tady. Slušelo by se připomenout alespoň některé - Jiří Bartoška, Daniel Dítě, Karel Heřmánek, Jan Hrušínský, Ivana Chýlková, Světlana Nálepková, Jiří Schmitzer, Ondřej Vetchý, Pavel Zedníček, Petr Vaněk. Hrají tam také někteří naši studenti, které uvidíte na festivalu, a naopak dramaturg, autor a herec Karel Tománek učí na naší škole filosofii a vede již zmiňované studenty ve svorném divadelním kruhu Rodinná hlína. ČS je také pořatelem celofestivalové akce nazvané Babylonská věž. To je asi všechno, co o nich a naší škole vím a můžu n a p s a t . T a k A H Ó J . A CHICHTYCHICHTYCHICHTYCHICHT.

POROTA

Porota patří ke každému festivalu. Bez poroty to prostě nejde. Je nepostradatelná. A přitom je to zrovna porota, které se všichni tak bojí. Zvláštní. Možná, že si málokdo z nás uvědomuje, že se za níže napsanými jmény skrývají lidé a ne stroje, které mají jediný cíl - kritizovat.

Mírek Slavík
Saša Rychetský
Petra Rychetská
Atka Lošťáková
Mírek Kovářík
Milan Strotzer

Jména zní docela nevinně, co říkáte? Tak, tak. To jsou ti, kteří si o nás budou celý týden povídat, budou nás drbat, hodnotit, chválit, kritizovat, atp. Pojďme si tedy aspoň teď, kdy na nás ještě (snad) nemůžou, popovídat zase my o nich.

Mírek Slavík přijede do Ústí ze Zliva. V Českých Budějovicích je lektorem dramatické výchovy a vede proto soubor, se kterým chtěl původně do Ústí přijet, ale nakonec z toho sešlo, a tak přijede sám. Loňský rok byl lektorem na Šrámkově Písku, mimochodem čirou náhodou lektoroval i mě, a já dodnes v dobrém vzpomínám na jeho humorné vyprávění o báječné sousedce.

Saša Rychetský přijel už v sobotu, i když zrovna on by to nejméně potřeboval, protože byl v porotě již na prvním DIFSOUŠi, tenkrát PRDSOUŠi. Letos přijede i se svým souborem, který v Ostravě odborně vede. Proč přijel Saša Rychetský tak brzy se mi zjistit nepodařilo, ale nabízí se příčina naprosto jednoduchá: provést po Ústí svou dceru, **Petru Rychetskou**, která studuje na filosofické fakultě v Brně a v porotě bude zastupovat tu lepší polovinu lidsrva. V tom jí bude jistě vytrvale pomáhat **Atka Lošťáková**, která měla včera trochu potíže s příjezdem (došlo k záměně hlavního nádraží s nádražím západním, ale vše nakonec dobře dopadlo).

K divadlu mají prý vztah již od mládí, a i dnes se oň (hezké, že?) aktivně zajímají.

Mírek Kovářík. Abych pravdu řekl, tak tady jsem poněkud v úzkých. Abych byl spisovný, tak v úzkých. O panu Kováříkovi toho bylo totiž napsáno nejen v našich číslech a bulletinech habaděj. Rozhovory s ním si můžete přečíst v letošním bulletinu a loňském festivalovém deníku, protože je, stejně jako Saša Rychetský, už suverénní PRD-DIFák. Sny se budou zdát Mirkovi Kováříkovi během festivalu v hotelu Palace naproti vlakovému nádraží.

Milan Strotzer, (je už to možná nudné), ale i on tu byl již minulý ročník festivalu. Je to představitel sdružení ARTAMA, což je sdružení zabývající se amatérským divadlem. A byl to on, kdo způsobil, že

loňský vítěz, Gymnázium Schola ludus se svou hrou "Na divokém západě aneb co to máš na nohách", který získal cenu za divadlo, putoval do Šrámkova Písku, kde lektoroval Mírek Slavík, a tak jsme se dostali elegantně zase na začátek.

Tak to je těch pět, kteří budou asi každý den pracovat 25 hodin denně a spokojeně k tomu všemu přikusovat tyčinku DELI super. Nebo Mlíko way?

Petr Michálek

Zkoušky

- Mám tady po ruce paní učitelku Jolanu Novotnou, která dnes navštívila tři zkoušky již přítomných souborů. Blíže však už ona sama....

J.N.: Tak já bych Vás opravila, já jsem je nenavštívila, já jsem zajišťovala organizaci tří zkoušek divadelních představení, která proběhnou zítra ráno, a byly to vlastně tři divadelní soubory z Prahy, pokud se nemýlím, začínají zítra celý festival...

- Mohla byste jmenovat, jaké to byly...?

J.N.: Jestli si vzpomenu ... tak první byla střední škola Komenského, pak to byla Pod Vyšehradem a Bohemia Regia. Probíhalo to v podstatě bez nějakých až na střízlosti druhého souboru, který chtěl nacvičovat na hlavním sále a bohužel tam byl Jožka Černý a oni měli k dispozici jen zkušební sál, nicméně jim technici, osvětlovači a všichni ostatní vyšli vstříc a já doufám, že to zítra proběhne k jejich spokojenosti. Byly tam také problémy se židlemi, oni chtěli nabarvený židle, ale byly zde pouze jednobarevný židle, tak to zítra zvládneme krepákama. No a pak tam byl ten poslední soubor, Bohemia Regia, to byly pouze dva lidi, nakonec to byla zkouška jen jednoho, druhý se někde zdržel, snad sháněl kazetu, nějaké rekvizity a podobně. Ale prostor pro zkoušení tam byl a myslím, že všichni byli nakonec spokojeni, doufám.

- Já děkuji za odpověď, protože bez Vaší pomoci bychom asi těžko zveřejnili nějakou informaci o dnešních zkouškách.

Láďa (Pharao)

Poslušně hlásím aneb strhující repotáž o včerejší poradě

- POZOR ! POZOR ! POZOR ! Pohov ! Podplukovník Sedlák, provede hlášení !

- Poslušně hlásím, pane mago... tedy jaksi p...pane majore, po dobu mé služby se nic zvláštního nestalo !

- Jste si tím jistý, podplukovníku ? Abych z Vás neudělal nezaměstnaného ...

- A...ano, te...tedy vlastně ne, chytli jsme

jakéhosi vetřelce japonské národnosti...

- Provedl jste výslech ?

- J...ještě ne, ale...

- Tak to okamžitě udělejteééééé !

- Rrrrrrozkaz ! Proveduúúúúúú ! Pane majore, dovolte mi odejít.

- Tak už jděteééééé !

...O pět minut později v prostorách mučírny zdejšího zdevastovaného hradu, nyní sloužícího jako kasárna...

"Tak ty nebudeš mluvit...kde jsou ostatní ?"

Nic. Jen pohrdavý výsměch v zpceném tváři drobného křivookého tvorečka, ani v hladových spárech starého dřevěného skřipce z třináctého století neztrácejícího svou hrdost a pocit nadřazenosti. Podplukovník Sedlák se zamračil, jeho tvář získala takový výraz, jaký mají jen ty největší válečné bestie, toužící po lidské krvi, pachu znetvořených mrtvých těl, odvaru z potu umírajících a pohledu na bezmocné vytrěštěné zraky obětí masakru. Jeho mysl teď spěla k vyvrcholení při pouhém pomýšlení na krutost války, utrpení druhých a smrt spadající pod jeho velení. Oči toho psychopata prudce sjely na živou trpící loutku, přes to vše tak těžce ovladatelnou. Trhavým pohybem ruky vydal pokyn pro katy a s největší slastí se zaposlouchal do dutého praskání kloubů a kostí bezvládného těla. Stále nic, jen ponižující ticho.

"Tak dobře, zkusíme něco jiného !", procedil skrze zuby podplukovník a v očích se mu zalesklo chutěm. Pomalu, za dutého zvuku těžkých kroků, kteréžto ozvěna roznesla i do těch nejzazších koutů vlhké místnosti, přešel k nebohé oběti a pohrdavě se pousmál. Vychutnáváje cizí bolest, pohládl japonsce po rozpaleném obličej, pak mu sjel rukou mezi nohy a prudce stiskl. To na vetřelce "udělalo dojem" - zařval radostí, dojetím se rozplakal. Když se trochu vzpamatoval z příjemného překvapení, spustil:

"Ja mam meno NASHAKITTI PORRADA ! Ja informovat má spojení o..."

"Ha, informátor, zvěd, já to věděl, proboha ! Pokračuj !"

"Ja byla informavala ta spojenec o divadlo festival v Ustý."

"Mluv konkrétně !"

"Dobře ja tedy mluvila konkrétně. Ja žikala o tom, že strafa a doprava zdarma prukaska stačila jim a potom škonrolovala, jesli pšitomnost všech. Taký šem pšedstavila porota..."

"Kdy a kde, smrdutá vodepsaná kryso, mluv !"

"F Korzo f Krašná Bžešno, tam f štyži chodin."

...poté, co se podplukovník dozvěděl vše, co potřeboval, chtivý vyznamenání rozeběhl za majorem. Na japonského hrdinu úplně zapomněl a ten pak na následky mučení zemřel a navíc byl ještě do smrti impotentní. Namísto povýšení jej tedy překvapilo degradování. Celá záležitost se uchovala v tajnosti. Vojín Sedlák opustil řady armády a s novou chutí se vrhnul na divadlo a novinářinu.

Láďa S.(Pharao)

Náš malíř

Kdo četl pozorně bulletin, tak už ví, že Petr Mička je učitel výtvarné výchovy na našem bláznivém ústavu. Festival, to je přeci na první pohled jasné, je práce především pro výtvarníka. Výtvarník je zaprážen naplno už měsíc před začátkem, a tak se nesmíte divit, že když jsem s Ptrem Akčimem dělal rozhovor den před zahájením festivalu byl už víc než unaven. Seděl naproti mně, oči měl otevřené, a já moc dobře viděl za očima svítivě červený nápis: CLOSED.

-Umíte francouzsky?

Umím, pasivně.

-Takže jste se francouzsky učil?

Učil, jenže na gymplu mě to nebavilo, protože jsem si říkal, že se tam stejně nikdy nepodívám. Pak jsem zjistil, že jsem byl blbej a naučil jsem se až ve Francii, když jsem tam byl na měsíc. Na večer mě nechala udělat zkoušku jedna hodná pani za tří, abych nevyletěl.

-Jak se vám líbil bulletin?

To je strašně zákeřná otázka, protože bych byl nafoukaněj. Ale nejde o ty obrázky, mě se strašně líbí celkový design, který se povedl. Já jsem ho sice ani neviděl celý, ale je takový čistý. Já vždy, když vidím bulletin, takové ty narychlo, tak je to takovej ten šedivý papír nebo něco... Líbí se mi to. Líbí se mi některý ty básničky.

-Když jsem s vámi dělal rozhovor naposled, byla situace taková, že se v podstatě teprve všechno chystalo. Jak to dopadlo s tím vybouráváním?

Situace je taková, že jsme vybouraní my. Ale úplně. Já myslím, že to dopadne dobře, že se

domluvíme. Nejhorší na tom je, když se začnem venku hádat. To jsme vždycky všichni nervózní, ale bude to v pohodě, to určitě. Kdyby to nebylo v pohodě, tak tady nesedím a nekecám tady do tý černý mašinky.

-Jak vznikla ta spolupráce se státním gymnáziem Jateční?

Ta vznikla tak, že jsem potkal na vernisáži ve Filovce Katku Svitalskou. A tam jsme se dohodli.

-Jaký máte vztah k divadlu?

Zvláštní. Poprvé jsem divadlo potkal s Karlem Tománkem. Já jsem hrál v Grátys, hrál jsem tam policajta a dělal zlý voči, byl jsem takovej zelenobílej jako teď, měl sem černý oblečení a působil jsem strašidelně. Já se do něj nějak necpu a přitom bych strašně rád hrál. Já jsem pak hrál ještě s Pavlem Bryczem, co tady byl, hráli jsme pár představení, jeli jsme do Brna na přehlídku, ale do toho spadla revoluce, a tak jsme to zabalili. Vztah k divadlu, to je jasný, to souvisí se vším, to souvisí úplně všechno se vším.

-Představte si, že v neděli přijel jakýsi student do Ústí, shlédnul zahájení, najedl se, šel spát, ráno se probudil, koupil si DÍNoviny a přál by si, aby jste mu něco vzákal. Co by to bylo?

Můj vzak je na straně 29 v bulletinu. A je to i pro kluky.

To byla má poslední otázka. Vypnul jsem diktafon a dal si papíry dohromady. Pan učitel se ani nepohnul. Poposedl jsem si, abych naznačil, že rozhovor už skončil. Pan učitel se ani nepohnul. Společensky jsem zakašlal, abych upozornil na jeho už poměrně trapnou apatii. Pan učitel se ani nepohnul. "Máš rád šhubánky?", zeptal jsem se ho. "Cože?" Konečně zareagoval. Pochopil jsem, že už je v pořádku. Na očích jsem moc dobře viděl ono - OPEN.

Petr Michálek

Milí mladí přátelé a milé staré přítelkyně, mohu-li vám tak říkat. Je mi potěšením seznámit vás s úplně novou věcí, která tu nebyla ani minulý rok. A to je SLEDOVÁNÍ DIVACKÉ HO OHLASU. Protože se budeme snažit o co největší objektivitu, tak vás musíme (přesněji řečeno musím) seznámit s určitými pravidly. Každá výprava si musí zajistit lístky (žetony, bony to si pojmenujete jak chcete). Na jedněch bude nakreslen usmívající obličej. Kromě těchto školy, či divadelního samý jako divadelní soubor bez ohledu na počet členů, soutěžních představení do zapečetěná lepenková Každá výprava (to je to samý počtu soutěžních příkladu. Vezměme si tedy pondělí, tedy dnešek. Dnes máte možnost shlédnout šest představení. Číslo šest (to je počet těch představení) vynásobíme číslem pět (to je tak zvaná "BULHARSKA KONSTANTA") dostaneme tedy číslo třicet. Číslo třicet musíme teď vynásobit číslem dva, protože máme dva druhy lístků (smějící se a mračící se). Bude jen na vás a na vaší rozvaze, kterému představení dáte nejvíce hlasů. Pozor k hlasování musíte používat platné lístky, to znamená, že datum uvedené na lístku musí být platné, na staré lísky nebude brán zřetel). A nyní důležité upozornění, ne že bychom vám nevěřili, ale říct vám to musíme. KDO NEBO KTERÁ VÝPRAVA SE POKUSÍ PODVADĚT, NA TO MY PŘIJDEM, PROTOŽE POČET HLASOVÁNÍ LÍSKŮ JE OMEZEN. TAK TA BUDE DISKVALIFIKOVÁNA, AŽ DO KONCE FESTIVALU. S výsledky budete pravidelně seznamováni.

-Saša Nedvědícký-

SEX

PROGRAM

Na dnešní den

Corso

Ženitba	9. ⁰⁰	Sou. stř. škola J.A.Komenského
Jak vidím svět	9. ⁵⁰	S. s. š. J. A. Komenského Praha
Tři sestry a jeden prsten	11. ¹⁵	Sou. gym. Pod Vyšehradem
Dům na zbouření	12. ²⁰	Bohemia Regia Praha
Paměti Vituse Multiplexe	15. ⁰⁰	PORG Praha
Klyka	16. ⁰⁰	Sou. gym. Jana Palacha Praha
Hop Trop	19. ⁰⁰	
Ohňový večer	21. ⁰⁰	Petr Vaněk (divadlo jednoho herce)

Činoherní studio

Tři mušketyři 20.⁰⁰

Na zítřek

Corso

Stopa	9. ⁰⁰	Podještědské gym. Liberec
Zrcadlo	10. ¹⁵	Podještědské gym. Liberec
Barvy, žákovská poesie	10. ⁵⁰	SUS Frýdlant
Břetislav a Jitka	12. ⁰⁰	Soukr.gym.J.Seiferta Praha
Magdaléna	15. ⁰⁰	Soukr.gym.J.Seiferta Praha
Veselé halucinace	16. ¹⁵	Sou.mistr.šk.um.designu Praha
O třech sestrách	17. ³⁰	Soukr.moravské gym. Olomouc

Corso

Jan Burian 20.³⁰